

Пролог

КЕТЛІН

*М*ене звати Кетлін Вітьєр Мостін. У сімнадцять років я прославилася тим, що впіймала найбільшу акулу, бачену в Новому Південному Вельсі, — сіру піщану з таким хижим оком, що й за кілька днів по тому, як ми випатрали її, усе дивилася на мене так, ніби розірвати хоче. То було в часи, коли вся Срібна Затока захоплювалася риболовлею заради спорту, і три тижні поспіль в усіх лише й розмов було, що про акулу. Із самого Ньюкасла прибув репортер і сфотографував мене поряд із цією рибкою (та, що в купальнику, — я). На тій світліні вона на кілька футів вища за мене, і це ще фотограф змусив мене взути туфлі на підборах.

Ви бачите високу, радше сувору на вигляд дівчину, симпатичнішу, ніж сама гадає, з досить широкими плечима, щоб викликати розпач у своєї матері, і досить тонкою від постійних обертів і нахилів талією, щоб ніколи не потребувати корсета. Ось вона я — не можу приховати гордості і ще не здогадуюся, що буду прив'язана до тієї тварини решту мого життя міцно, як у шлюбі. Чого ви не бачите, то це що вона підвішена на двох дротах і її підтримують мій батько зі своїм діловим партнером, містером Брентом Ньюгейвеном: тягнучи її на берег, я порвала кілька зв'язок у правому плечі і, коли прибув фотограф, не здатна була навіть кухоль чаю підняти, годі вже — акулу.

І все ж цього вистачило, щоб створити мені залізобетонну репутацію. Роками мене знали як Дівчину з Акулою, навіть коли моє дівоцтво лишилося далеко позаду. Моя сестра

Нора завжди жартувала, що, зважаючи, у якому стані мій зовнішній вигляд, треба було охрестити мене Морською Голлодранкою. Але без мого успіху, завжди казав батько, не було б готелю «Затока». За два дні після появи світлини в газеті в нас були зарезервовані всі місця, і так тривало, доки в 1962 році західне крило готелю не згоріло вщент. Чоловіки приїздили, бо хотіли побити мій рекорд. Чи тому, що вважали: коли якась *дівчина* може подужати таку істоту, то що ж тоді під силу *справжньому* рибалці? Декілька приїхали, щоб покликати мене заміж, але батько завжди казав, що нюхом чує таких, перш ніж вони зйдуть у Порт-Стівенсі, і спроваджував геть. Жінки приїздили, бо до того ніколи не розглядали можливість займатися риболовлю задля спорту, не кажучи вже — змагатися з чоловіками. А родини приїздили, оскільки Срібна Затока з її захищеною бухтою, нескінченними дюнами й спокійними водами була чудовим місцем відпочинку.

Наспів було споруджено ще два причали, щоб упоратися з додатковим напливом човнів, і щодня в повітрі стояв шум роз'ємних весел і підвісних моторів, а затока й море навколо буквально кишіли фауною. Нічне повітря повнилося ревом машинних двигунів, м'якими сплесками музики й цоканням келихів. Була колись пора в 50-ті, коли можна було без перебільшення сказати, що місце в нас — *що треба*.

Ми дотепер маємо човни та причали, хоча користуємося лише одним, а люди полюють зовсім на інше. Я майже двадцять років не брала до рук гарпуна. Мені вже не цікаво нікого вбивати. У нас доволі тихо, особливо влітку. Відпочивальники на своїх автівках здебільшого прямують до клубів і багатоповерхових готелів, більш явних принад Кофс-Гарбора або затоки Байрона. І, правду кажучи, більшість із нас це цілком влаштовує.

Я досі утримую рекорд. Це записано в одній з тих товстих книжок, що їх продають у величезних кількостях і ніхто зі знайомих тобі не купує. Видавці роблять мені честь, раз у раз телефонуючи повідомити, що моє ім'я буде внесене на наступний рік. Періодично місцеві дітлахи заходять сказати, що читали про мене в бібліотеці, і я завжди вдаю подив, просто щоб потішити їх.

Але я досі утримую той рекорд. Кажу це вам не з бажання похизуватися чи тому, що я сімдесятишестирічна жінка й мені приємно знати, що колись зробила щось визначне. А тому, що, коли ти оточена такою кількістю таємниць, як я, приємно раз у раз говорити про речі прямо й відверто.

ГАННА

Якщо сунути туди руку по самий зап'ясток, зазвичай з банки на «Мобі-один» можна добути хоча б три різні види печива. Йоші казала, що екіпажі інших човнів завжди економлять на печиві, купують найдешевше марантове в економічних пакунках у супермаркеті. Але вона була впевнена: якщо ти сплатив майже сто п'ятдесят доларів, щоб поплисти на пошук дельфінів, принаймні можна очікувати на гідне печиво. Тож вона купувала суцільно масляні «Анзакі» — товсті, вівсяні, з подвійним шаром шоколаду: «Шотландські пальчики», «М'ятні скибочки», загорнуті у фольгу, і дуже рідко, якщо вдавалося зробити це потайки, — домашнє печиво. Шкіпер Ленс казав, що в неї гідне печиво, бо це майже й усе, що є в неї з їжі. А ще казав, якщо їхній шеф дізнається, що вона стільки витрачає на печиво, розчавить її, як рибу-клоуна. Доки «Мобі-один» виходив у Срібну затоку, я очей не зводила з печива, тримаючи тацю, тоді як Йоші пропонувала пасажирам чай та каву. Я сподівалася, що вони не з'їдять усі «Анзакі», перш ніж мені випаде шанс узяти один. Я вислизнула з дому, не поснідавши, і знала, що, лише коли ми підемо до рубки, вона дозволить мені залісти до банки.

— «Мобі-один» — «Сюзанні»: ти скільки пива видув на ніч? Тримаєш курс, як одноногий пияк.

Ленс говорив по радіо. Коли ми увійшли, я сунула руку просто в банку з печивом і витягла останній «Анзак». Корабельне радіо потріскувало, і голос пробуркотів щось, чого я не розібрала. Він спробував знову:

— «Мобі-один» — «Милій Сюзанні». Слухай, краще візьми-но пряміше, приятелю... у тебе чотири пасажери на баку звисилися через поручні. Щоразу, як ти вихляєш, вони тобі вікна розмальовують із правого борту.

Голос Ленса Мак-Ґрегора лунав так, наче його шкрябали дротяною губкою, як борти човна. Він зняв одну руку зі стерна, і Йоші подала йому горнятко кави. Я сховалася за неї. Бризки на спині її темно-синьої уніформи блищали, мов лелітки.

— Бачила Ґрега? — спитав Ленс.

Вона кивнула.

— Удосталь надивилася, перш ніж ми рушили.

— Він такий умазаний, що не може тримати рівно. — Він указав крізь забризкане вікно на менший човен. — Кажу тобі, Йоші: його пасажери вимагатимуть гроші назад. Той, у зеленому капелюсі, голови не підняв, відколи ми проминули острів Зламаного Носа. Що в біса на нього найшло?

Йоші Такомура мала найгарніше волосся з усіх, що я бачила. Воно темними хмаринками облягало її обличчя й ніколи не плуталося, попри вплив вітру й солоної води. Я взяла пальцями одне з власних мишачих пасом — воно було шершаве на дотик, хоча ми пробули в морі лише пів години. Моя подруга Лара казала, що, коли за чотири роки нам виповниться чотирнадцять, її мама дозволить їй фарбувати пасма. Цієї ж миті Ленс помітив мене. Гадаю, я знала, що попадуся.

— А ти що тут робиш, мала? Твоя мати мені тельбухи випустить на шворки. Тобі що, до школи не треба чи ще кудись?

— Канікули ж. — Я знову відступила за спину Йоші, трохи присоромлена. Ленс завжди говорив зі мною так, наче мені на п'ять років менше, ніж є.

— Вона не витикатиметься, — пообіцяла Йоші. — Хотіла лише побачити дельфінів.